

A LA CASELLA DE SORTIDA
Germà Bel
(Publicat a *La Vanguardia*, 18 de juny de 2013)

Proliferen els rumors sobre una nova reforma del sistema de finançament autonòmic. No en va, ja que la reforma s'hauria de fer abans de 2014 segons les previsions legals. És clar que, al pas que anem, serem afortunats si arribem a conèixer el límit de dèficit per a cada regió abans de final d'any. Això de la reforma ho veig més difícil. Si s'ha muntat la que s'ha muntat amb això del límit de dèficit, què no passarà amb la reforma del sistema?

Que la cosa vagi a poc a poc té algun avantatge. Per exemple, permet acumular més informació i anàlisi sobre els resultats de l'última reforma, la del 2009. Potser al juliol es farà pública la liquidació del sistema per a 2011. Per ara, ens hem de conformar amb la de 2010. Quan un s'enfronta a les dades que ofereix el Ministeri d'Hisenda sempre es queda amb la sensació que li falta alguna cosa. Afortunadament, Àngel de la Fuente, un dels millors analistes del sistema de finançament, ens proporciona l'anàlisi completa al cap d'un temps. Podeu veure la de 2010 en el seu article "El sistema de financiación regional: la liquidación de 2010 y algunas reflexiones sobre la reciente reforma", (*Hacienda Pública Española*, 2012, http://www.ief.es/documentos/recursos/publicaciones/revistas/hac_pub/203_Art05.pdf).

Els resultats fonamentals es presenten a la columna 6 del quadre 3 de la pg. 129 (en termes absoluts a la columna 6 del quadre 3, pg. 129). Són expressius: el finançament per habitant 'ajustat' a Catalunya és el 99,3% de la mitjana. Sense ànim de comparar: el finançament de Madrid és el 100,7%. Això per competències homogènies, com és lògic (encara que s'inclou també el finançament per a polítiques lingüístiques). Sàpiguen que les cròniques que assenyalen un finançament per habitant superior per a Catalunya que per a Madrid computen a Catalunya competències com a policia, mitjans de justícia i altres que ni Madrid ni altres regions tenen. El rigor evitaria alguns titulars molt efectistes.

Deixo el detall comparatiu, substancials, per al lector interessat. El punt crucial és que, després d'un nou acord històric en 2009 (sisè històric de sis acords) es confirma que per a Catalunya el sistema de finançament és com el Joc de l'Oca per al jugador de poca sort: sempre es torna a la casella de sortida. Aquest cop ha estat molt aviat, al segon any de vigència. Però qui no es conforma és perquè no vol: 99% és gairebé 100%. Si es comptessin tots els habitants (no els *ajustats*), seria una mica menys del 99%, però només una miqueta. I si també es considerés que el poder adquisitiu dels recursos a Catalunya és el 10% més baix que la mitjana d'Espanya (perquè el nivell de preus és més alt), el finançament real -en paritat de poder adquisitiu - estaria per sota del 90%. Val, són ganes de buscar-li els tres peus al gat ... aquest victimisme irredempt. Igual convé més pensar que hem començat el camí cap a un nou acord històric. Bé, una nova partida del Joc de l'Oca, i tira a qui li toca.